

— Но това значи съюзъ съ българитѣ!

— Точно това. Негово Светейшество намѣри разрешението. Когато вие двамата съ Борила си подадете ръка, всички останали по-дребни врагове ще изчезнатъ сами по себе си. Защото борбата между латини и българи не прави нищо друго освенъ да помага на разни случайни люде, като Михаилъ Епиротски, Тодоръ Ласкарисъ, Стрѣзь и Славъ да се разширяватъ за ваша смѣтка. Не забравяй новия таенъ съюзъ между Епиръ и сѣрбитѣ. Той е насоченъ толкова противъ българитѣ, колкото и противъ латинитѣ.

Анри поклати глава. Това, което чуваше, бѣше невъзможно. Чудовищно. Съюзътъ съ българитѣ, които бѣха убили брата му, които бѣха отрѣзали главата на Монферато, които бѣха уморили Енрико Дандоло... Ненавистнитѣ варвари, които ги бѣха толкова пъти унижавали.

Пелагиусъ д'Албано схвана колебанието. Той приближи до императора.

— Не забравяй само едно, Анри. Никога не трѣбва да се допусне Иоанъ-Асенъ да се качи на българския престолъ. Никога! Ти забрави ли страшниятъ Иоанициусъ? Борилъ е слабъ. И заедно съ него и България е безопасна. Ала не забравяй! Иоанъ е синъ на Асена първи и братовъ синъ на Иоанициусъ! Народътъ, войската, еретицитѣ — всички сж съ него! Това значи смъртна опасностъ за империята. Разбра ли ме?

Анри кимна съ глава.

— И какво обещава срещу нашата помощъ Асенъ Борилъ?

— Помощъ противъ Епиръ, противъ Никея, противъ Биандрате, противъ великия жупанъ. Не забравяй, че сѣрбитѣ и до сега не поискаха да те признаятъ за сюзеренъ. И твоето положение не е тъй редно и ясно.

— Знамъ.

— Ласкарисъ блѣнува за часа, когато ще възстанови ромейската властъ въ Константинополь. Деспотъ Славъ се сроди съ Комненитѣ, а Михаилъ Епирски има голѣми завоевателни стремежи: той успѣ вече да изгони венецианцитѣ отъ Корфу. А сега заелъ Албанонъ!